

Avís per a navegants, tot recordant la resposta espanyola al 6 d'Octubre del 1934

La data ja la recordava. El 6 d'octubre als que servem un xic de memòria històrica no se'ns oblida. Però la reflexió me l'he feta -o potser hauria de dir me l'he tornada a fer un cop més- en llegir l'esment que en feia aquest diari a la ressenya de les *Efemèrides*: "1934. El President Companys proclama l'Estat Català de la República Federal Espanyola, acció amb què s'iniciaven els fets del Sis d'Octubre". Després, per no estendre-me'n ara en la descripció, tot i que ell el dedicués bàsicament a un altre 6 d'octubre, acudeixo a l'article d'en Joan Ventura a l'espai *De set en set*, amb el títol *6 d'octubre*, quan al darrer paràgraf en recorda: "... Lluís Companys va proclamar l'Estat Català de la República Federal Espanyola, desencadenant una crisi que va acabar amb l'empresonament del president i de la majoria de consellers i es va generalitzar la repressió, imposant el castellà a la Generalitat i convertint el Parlament en caserna, fins que el 1936 va guanyar el front popular.

No pretenc pas ara tornar a la discussió inacabable sobre l'oportunitat política o no dels fets del 6 d'octubre. Simplement he reparat en la descripció d'aquella proclama del President màrtir, en la resposta de què va ser objecte per part de l'Estat i en la pràctica coincidència de la formulació del seu *federalisme* amb el que actualment reivindica Iniciativa per Catalunya Verds: *un Estat propi en un Estat Federal plurinacional*. No cal donar més voltes ara a la crítica generalitzada a l'opció federalista amb l'argument que a Espanya de federalistes no n'hi ha, que només a Catalunya. Cert, amb digníssimes excepcions políticament irrellevants, l'únic que molt de tant en tant, per acontentar els socialistes catalans, desenterra un federalisme nominal que ben aviat torna al calaix de les essències, és el PSOE. I penso que no cal insistir tampoc en la seva incongruència. Per què obstinar-se doncs avui, tal com ho fa ICV-EUiA en la reivindicació federalista?

Vet aquí l'única explicació que hi trobo: el full de ruta de què els ecosocialistes s'han dotat, atès l'alt percentatge de ciutadans i ciutadanes de Catalunya que se senten també espanyols i per tal d'evitar una fractura social, passa per apurar les possibilitats d'entesa amb l'Estat, en base a proposar per les vies de la legalitat vigent una reforma positiva de l'actual Constitució, que obrís la porta a l'articulació d'un estat federal plurinacional, tot reconeixent el dret d'autodeterminació de les nacions que l'actual estat espanyol inclou. Que si -contra tot pronòstic- aquesta proposta tirés endavant, la ciutadania de Catalunya fos cridada a decidir lliurement la seva forma futura d'autogovern -autonomia, federació (la preferida majoritàriament a ICV) o independència. I que si -tal com avui s'entreveu- en ser bloquejada a les Corts o al Senat, la proposta es demostrés inviable, el Parlament de Catalunya, amb una majoria qualificada, passés a demanar la conformitat de la ciutadania per a la creació d'un estat propi al si de la Unió Europea. Per poder arribar aquí com un sol poble però, caldrà fer molta pedagogia, no pas ja a Espanya sinó al

nostre propi país: convèncer per poder vèncer. Atenció doncs independentistes! Que encara cal picar molta pedra.

J.M. López i Llaví, periodista i activista cultural